

La millor sessió de l'estiu

Jeroni Salom

L'estiu, ja se sap, ofereix poques satisfaccions als cinèfils, i a la resta de ciutadans. Quan no hauria de ser així, perquè, se suposa, amb les vacances, la gent tenen més temps, per llegir, per anar al cine, per escoltar música. La consulta de la cartellera era d'allò més depriment. Molt poques pel·lícules, al meu veure, passaven per un sedàs mínimament exigent. *Los juncos salvajes*, del veterà André Techiné, interessant, tanmateix «molt francesa», incursió dins el problemàtic món de la psicologia adolescent; *Una historia del Bronx*, passable estrena de Robert de Niro com a director, en una història ben narrada, amb l'interès afegit d'un actor amb moltes possibilitats, Chaz Palmintieri; *Kalifornia* es deixava veure bé, només que, com diu un amic, les adolescents en flor en sortien força decebudes, donat el paper que hi representava Brad Pitt. Han reposat *Reservoir Dogs* de l'inefable Tarantino (no m'explic com un director tan infame pugui aixecar la polseguera que aixeca) que ara ja li apareixen deixebles; anam ben servits. Deix a la consideració dels

pedagogs i associacions de pares, divorciats o no, el judici estètic de les pel·lícules que, al llarg de l'estiu, solen anar dirigides al públic més jove. Davant un panorama tan depriment, els cinèfils no tenen altra solució que recórrer als presumptes enemics de la pantalla; la televisió i el vídeo. La millor sessió de l'estiu la vaig veure en vídeo.

Tres cavallers, que ho saben tot sobre cine, i jo, en un lloc indeterminat de l'illa, vàrem ser protagonistes d'una peculiar sessió de tarda. A instàncies d'un dels tres cavallers, vàrem acceptar de veure, per mirar si, entre tots, la podíem «entendre» (sic), *El sueño eterno*. Se sobreentenia, a més,

H. HAWKS AMB H. BOGART I L. BACALL

que tots havíem vist la pel·lícula alguna vegada i havíem llegit la novel·la sobre la qual es basa. Jo assentia en silenci, feliç del privilegi de ser allà aquella tarda d'estiu. Les seqüències més controvertides eren objecte de rebobinatge immediat i de sucoses i suggestius comentaris per part dels cavallers. Al final, és clar, no vàrem entendre res. Aquella sessió era, abans que res, un homenatge al gran cine, aquell que només en comptades ocasions arriba a la nostra ciutat i, també, a Chandler, a Hawks, i al vell amic Bill Faulkner, un dels guionistes, a qui els guions importaven un rave, a no ser pels calés que li proporcionaven per seguir bevent més bourbon i pagar els criats negres de la mansió on vivia. La jornada hagués estat rodona si els tres personatges haguessin pogut assistir al sopar vora port que, per celebrar la nostra pírrica victòria, ens vàrem regalar els tres cavallers i jo, al llarg del qual es va continuar parlant dels significats ocults de la pel·lícula de Hawks i de moltes altres de grata memòria.

Unes dues setmanes més tard, i en un altre lloc també indeterminat, els cavallers i un servidor vàrem tornar a coincidir i un d'ells va assegurar que: a) s'havia rellegit la novel·la, b) havia tornat a veure la pel·lícula tres vegades més i c) l'havia aconseguit «entendre» (sic). Però crec que ell sap, en el fons, que això és impossible i que, per un pecat de gosadia intel·lectual, no paga la pena desfer l'encant d'aquella sessió irrepètible.

TEMPS MODERNIS

EDITA: Centre de Cultura "Sa Nostra"
 DIRECTOR: Jaume Vidal Amengual
 SECRETÀRIA DE REDACCIÓ: Francisca Niell Llabrés
 ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC I TRADUCCIONS AL CATALÀ: Manel-Claudi Santos
 COL·LABORADORS:
 Miquel Pasqual Joan Obrador
 Jeroni Salom Antoni Serra
 Miquel Roca Toni Roca
 Pere Estelrich i Massutí Matias Vallés
 Domènec Garcias Josep Rosselló
 Manel-Claudi Santos Toni Figuera
 F. Javier Sánchez-Cuenca Camilo José Cela Conde
 Francesc Rotger J. A. Mendiola
 Elena Ortega Claudio Klynhout

1995

SETEMBRE

Núm. 15